

Ves gad

To gricka, to rošta. Od jutra do zutra ne prestaje. Od da su štoki od vrat pobedasteli, ne spim h svoje sobe. Ona mi je same za obljeku. Da se preslečem, pogledam bilježnicu i tak to. Same po danu. Po noći ni za živu glavu nej nutre išla.

Došle je do toga da spim h dnevne na katu. Ilji ti, noćne. Če je glji z zidem spojena z sobu, mene paše. Barem sam menje h strahu od termitov. Teške podnosim promene. Kmica me nerviera pa obavezne hvužgem TV. Pratim Mentalista na RTL-u. Stisnem žouti gomb za samoisključenje na tri frtalje vure. Pod reklama nadobudne otprem hrvatski. Vladimir Vladimirovič Majakovski! Pa ti povede sad. Nekak mi je bolji ov Jesenjin. Selski čovek, a i volim jesen. *Posljednji sam pjesnik sela.*

Od naših modernistov najbolji mi je Nehajev. Em je v mojem Loboru saki drugi čovek Đuro Andrijašević, ilji ti Jura po domači, em mu prezime nekak na ruske vlječe. Te moderni Rusi pravi su frajeri. Za razliku od onih cvilindreti z romantizma, ovi su kuhani i pečeni bojemi. Hercig kak termiti, čim dalje od doma. Reklame su fajrunt pak mam zaprem knjigu. Od vekše koristi mi je da ju denem pod vanjkuš. Prie bu se tak pretočile h glavu, nek da čitam kak bedasta.

Kad sme već pri pretakanju, ljetes je branje na slabem prešle. Grozdi pljesnivi, hampari prazni. Pazi kakve i kulike bu opče to vina zišle. To nikak ne bi bile dosta Jure Andrijaševiću i njegovem kolegam za mesec dan. Riešilji bi oni to jednu večerku. Deda računa da bi od 200 litri mošta i 80 kil cukara sikak trebale ziti 900 litri vina. *Nemaj straha! Umiri se, draga!* Tieši on babu. To ti je rušenje tradicije i dinamika suvremenog svieta.

Stari krevet mi fali kak ciganu zoubi. Ov otoman same odmaže. Kak da spim na poutu. Tiešim se z stručnem riečnikom. Dr. Oz veli da je trde i pretrde dobre za križa. Pleča trpiju, ali križa su križa, složila bi se moja baba. Prati ona toga šoua kak h cirkve nedeljne čitanje. Ze strane si male i ja pogledam. Tlak, jagode, kolesterol. Sve to vodi jene k drugamu. Neminovna smrt! *Umrem li,/ostavite balkon otvoren.* Priroda je jake bitna, al koj kad nemrem spat na mokre trave i blatu od večnoga dežda, a niti balkona nemam. Ake me termiti čim pri ne ostaviju na miru, postala bum sprepečena bojemica. Jezuš Kristuš, te bi bile radikalne rušenje tradicije! Ziešem pomanju. Brže, bolje, ciegar se spravlja h novi radni dan. Najrejši spat. Ali, *Jao!* Moj krik na rujanski rat termita. Pak gricka, pak rošta! Naizmjenične. Gric sim, gric tam. Preselili su se z štoka h sobe na strop h noćnu. Otkud zviraju? Z najž, taman ober otomana. Nekak kak da ih već osietim ober nuog nek ober glave. Još nam je te zime Slavač Piškarov, prvi sused, postavljaj steklenu vounu, zmiešal gipsa, morta i kak to već dalje ide. Niesam zidar pa ne znam, koj je najbolje ne zna ni Slavač kak bi trebal znati. Ves gad rajta se i rajta. Pametni su ti termiti. Na svijetu same tri vrste ne znaju za strah. Rusi, mala deca, i na moju žalost, termiti. Koj sam sad? Termiti se ne gasiju. 04:59, a alarm sam narihtala h 5.30. Moždane vijuge gruntaju. Automatske pisanje, rekli bi nadrealisti. Prve mi je da nem spala. Druge, žeja me prijemlje. Idem si po mljiek a h kuhinju. Nateknem papuče, prejdem hodnik i slalom po štenga. Niesam si baš svoja kad se ne naspim. Frižider me oboril ko nigdar pre. Zagledala sam se h njega kak deva h Sahare na pojilištu. Fatamorgana. I tu vidim termita! Čistokrvni mešanec od partije z najž. Zake to? Mama je sou silu štela viečnu kuhinju pak sme hu te ime i frižider zamotali h drieve. Stručne bi se rekle da je ugradbeni. Ona veli da je drieve viečne, a kak je vraga viečne kad ga je termit h momentu oglobal do biele tehnike?! Luda sam. Mam me je žeja prešla. Štera bojemica, pijem same mljiek e i kamilicu! Odletela sam h sobu da se obljećem za školu. Još sam prešla do kupaone oprati zoub e i pogledati se h zrcale. Za zahod nije bile potrebe jer niesam imela koj, kad ni gout mljiek a niesam spila. Brže, bolje, obuvam se. Same sam desnu zažnerala, ljievu niesam stigla, niesam mogla. Termiti vu mene i okoli mene. Ne pušča me nutarnji nemir...*odveć rano zamoren životom,/samo čemer osjećam u sebi.*

Jemljem ruksak i pešačim do dedine hiže. Deda živi stou pedeset devet koraki od mene. Pri njem mene i mojuga brata sake jutre dočaka friški miris kamilice. To ti je narodna tradicija, svetlost mojemu životu! Čez oukne od njegve kuhinje vidi se brieg na šterem se obrača bus za školu. Kad odzgor bus krene, kreneme i mi. Dojdem k dede i spijem čaj. Deda veli da je ves gad krenul. «Hvaljen Isus i Marija!» Pozdravljam se z dedu i bežim na stanicu. «Ne razmem, deda, kakev ves gad?» Nie me čul. Na stanice gruntam kam krečuju termity, da bar hočuju okupirati školu najmanj mesec dan. Sam Boug da bus nie drveni. Termity bi ga obrnuli kak Jesenjin Izidoru Duncanovu.

Skopčala sam! Ves gad zapraf je West gate! Deda tak čita veljiki natpis na našem busu šteri inače vozi za West gate. On ne pozna i ne vouli urbane stvari, a kamuli tek tuđe rieči. West gate je za njega veljiki termit.

Žnieram odvezanu ljievu šuzu. Treba znati. Deda zna. Bežal je za menu do stanice same da mi veli: *Lijeva! Lijeva! Lijeva!*

Orginalna metafora! Deda i Majakovski spašavaju svijet, a niti se ne poznaju! Ak bum ja termitem ponavljala stihove veljikuga Majakovskuga, sigurne bum zrušila cielu partiju njih, ili buju bar prešli na ljievu stran ceste, k Slavaču zidaru. Ves gad, nutarnji čemer: *Lijeva!*

Katarina Plancutić, 4.g

Mentor: Ljerka Gajski Markulin